

РЕШЕНИЕ

№ 5128

гр. София, 09.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **13882** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба на НАЦИОНАЛНОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ТАНЦОВО ИЗКУСТВО, представлявано от директора, срещу РЕШЕНИЕ №500/08.10.2019г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД или Комисията), Петчленен разширен заседателен състав, В ЧАСТТА по т.І и т.ІІ за установеното нарушение на чл.21 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр) и наложената имуществена санкция в размер на 250 (двеста и петдесет) лева.

С процесното Решение, в оспорваната му част по т.І и т.ІІ Комисията: УСТАНОВЯВА, че Националното училище за танцово изкуство (Н.), представлявано от директора Б. Н., е осъществило нарушение на чл.21 ЗЗДискр. спрямо И. П. П., на основата на признаци „възраст“ и „лично положение“ и на основание чл.47, т.3 във вр. с чл.80, ал.2 ЗЗДискр. НАЛАГА на Н. имуществена санкция в размер на 250 (двеста и петдесет) лева.

В жалбата е направено оплакване за недействителност на Решението, в оспорваната му част по т.І и т.ІІ, тъй като според жалбоподателя актът не почива на цялостната фактическа обстановка. Чрез процесуалния си представител адв. З. жалбоподателят Н. моли съда да отмени процесното Решение, в частта по т.І и т.ІІ и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото. Подробни съображения за незаконосъобразност на оспорваното Решение на КЗД излага в представени по делото

Становища от 06.07.2020г. и от 15.03.2021г.

Отвeтникът КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ (Комисията или КЗД), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Б. поддържа, че Решение №500/08.10.2019г. е законосъобразен административен акт, включително в оспорваната му част по т.І и т.ІІ и не са налице сочените основания за отмяната му. Претендира за разноски. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора от 26.06.2020г.

Заинтересованата страна И. П. П. от [населено място], оспорва жалбата. В писмено Становище от 26.06.2020г. и чрез процесуалния си представител адв. С. поддържа, че оспорваното Решение е законосъобразно и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира за разноски. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки от 09.07.2020г.

Заинтересованата страна МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА, представлявано от министъра, изразява становище за основателност на жалбата на Н. без да излага конкретни доводи за това. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение и евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от заинтересованата страна адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По силата на безсрочен Трудов договор №РД-468/14.09.2015г. заинтересованата страна И. П. е заемала длъжността „младши учител“ по теоретично обучение - български танци в Н..

На 05.07.2018г. на П. е било връчено при условия на отказ предизвестие за прекратяване на трудовото й правоотношение, смятано от 01.09.2018г., на основание чл.328, ал.1, т.10б от Кодекса на труда (КТ). Със Заповед №РД-667/03.09.2018г. на директора на Н. едностранно е прекратен трудовият договор с И. П. П. на длъжност „учител теоретично обучение – български танци“, на основание чл.328, ал.1, т.10б КТ. С жалба вх. №44-00-3338/21.08.2018г. заинтересованата страна И. П. е сезирала КЗД с искане да установи осъществена ли е спрямо нея дискриминация и да даде указания на работодателя да преустанови неравното третиране и тормоз на работното място. В жалбата е посочено, че директорът на училището не е изпълнил задължението, вменено му с разпоредбата на чл.17 ЗЗДискр. и не е извършил проверка във връзка с подадено до него оплакване от преподаватели в специалност „Български танци“ за осъществяван тормоз от служителя А. П.. Посочено е в изложението, че в Н. е практика да бъдат назначавани преподаватели, които са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, но на нито един от тях не е било прекратено трудовото правоотношение при наличие на необходимата норма на преподавателска работа и при липса на достатъчно специалисти.

След определяне на докладчик на решаващия състав на Комисията е изпълнена процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства. В хода на това производство са представени писмени становища от Б. Н. – директор на Н. (вх. №19-00-289/12.11.2018г.), Министерството на културата (вх. №90-07-5/26.11.2018г.)

и от А. П. – старши учител по български танци в Н. (вх. №19-00-342/28.12.2018г.), след което страните са поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становище по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и да изложат твърденията си. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила със Заключение на докладващия преписката и е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. Проведени са три открити заседания съответно на 27.02.2019г., на 24.04.2019г. и на 05.06.2019г., с което производството пред КЗД е приключило.

За изясняване на спорните факти по делото са приети и не са оспорени относими писмени доказателства, които съдът ще обсъди при формиране на правните си изводи: Допълнително споразумение №РД-80/15.10.2015г.; Допълнително споразумение №РД-215/25.11.2015г.; Писмо до министъра на културата с вх. №94-00-1212/09.07.2018г., подписано от 82 лица – родители на ученици и бивши ученици на Н.; Докладна записка до директора на Н. с вх. №1365/14.06.2017г.; Заявление до директора на Н. с вх. №1389/19.06.2017г.; Докладна записка до директора на Н. с вх. №47/04.10.2017г.; Справка за възрастта на учителите с дата и основание за назначаване и дата и основание за прекратяване на трудово правоотношение за периода м. 09.2015г. до м. 09.2018г. в Н.; Длъжностно разписание на Н., в сила от 01.2019г.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Въпросът за допустимостта на жалбата е разрешен с Определение №926/25.01.2021г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Пето отделение по адм. дело №9941/2020г., което е задължително за настоящия състав, на основание чл.224 АПК.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение №500/08.10.2019г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.47 ЗЗДискр. В съответствие с чл.48, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.54 ЗЗДискр. решаващият състав на КЗД е определен с Разпореждане на председателя №1152/30.08.2018г.

Актът е в предписаната от закона форма, и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, установени в чл.50 – чл.70 ЗЗДискр. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Настоящият решаващ състав приема, че в оспорваната му част по т.1 и т.2 Решението на КЗД е в съответствие с приложимите материалноправни норми и с на целта на закона, формулирана в чл.2 ЗЗДискр. - осигуряване на всяко лице право на равенство пред закона, равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот и ефективна защита срещу всички форми на дискриминация.

С императивната разпоредба на чл.4, ал.1 ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст,

сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр. е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Според дефиницията дадена в §1, т.7 от Допълнителните разпоредби (ДР) на закона "неблагоприятно третиране" е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси.

За да уважи жалбата с която е била сезирана Комисията е извършила сравнение с П. А. Д. - лице, което се е намирало в сравнима сходна ситуация със заинтересованата страна, и въз основа на него е приела, че като работодател Н. не е изпълнило задължението, установено в чл.21 ЗЗДискр. и е осъществило неравно третиране спрямо И. П..

Този извод на Комисията е законосъобразен и е обоснован със събраните в административното производство писмени и гласни доказателства.

Безспорно установено е по делото, че към датата на прекратяване на трудовото й правоотношения заинтересованата страна П. е изпълнявала длъжността „младши учител“ по теоретично обучение - български танци в Н.. Не е спорен и фактът, че трудовото правоотношение е възникнало след като работникът е придобила и упражнила правото си на пенсия.

В чл.328, ал.1 КТ са регламентирани основанията за прекратяване на трудовото правоотношение от работодателя, с предизвестие. Съгласно т.10б такова основание е налице когато трудовото правоотношение е възникнало, след като работникът или служителят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Наличието на валидно правно и фактическо основание за прекратяване на трудовото правоотношение обаче, не освобождава работодателя от задължението да прилага еднакви критерии при осъществяване на правото си за едностранно прекратяване на трудовия договор, на основанията, посочени в чл.328, ал.1 КТ. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че след като в чл.21 ЗЗДискр. не е изрично посочена нормата на чл.328, ал.1, т.10б КТ, работодателят не дължи равно третиране и прилагане на еднакви критерии при прекратяване на трудовото правоотношение. Разпоредбите на чл.328, ал.1, т.10б (предишна т.10а) е приета с изменението и допълнението на КТ, ДВ, бр.46/2010г. – далеч след влизане в сила на Закона за защита от дискриминация – ДВ, бр.86/2003г. Макар нормата на чл.21 да не е допълнена, това не променя нейния смисъл и цел – защита от неравно третиране при упражняване на правото на труд и прилагане на еднакви критерии при едностранно прекратяване на трудовото правоотношение от страна на работодателя във всички случаи, когато трудовата функция се осъществява от повече от едно лице и когато на последния е дадено право на подбор, така щото в интерес на работата да останат онези работници, които имат по-висока квалификация и работят по-добре (арг. от чл.21 ЗЗДискр. във вр. с чл.329 КТ).

В чл.9 ЗЗДискр изрично е указано разпределението на доказателствената тежест в производство за защита от дискриминация. Съгласно тази разпоредба след като страната, която твърди, че е дискриминирана, представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е бил нарушен.

Комисията е приела за установено със събраните доказателства, че е П. А. Д. е лице в сравнима сходна ситуация с подателя на жалбата И. П. – трудовото й правоотношение е възникнало след като е упражнила е правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, но трудовият й договор не е бил прекратен. Този факт съдът приема за установен и въз основа на изричното волеизявление на адв. З., пълномощник на директора на Н. в откритото заседание от 05.06.2019г. и в Становището по същество на спора с вх. №19-00-140/11.06.2019г. При това и съгласно чл.9 ответната страна е следвало да докаже по безспорен начин, че принципът на равно третиране не е бил нарушен или, че различното третиране попада в изчерпателно посочените хипотези на чл.7, ал.1 ЗЗДискр. при наличието на които законът изрично допуска различно третиране и приема, че то не представляват проява на дискриминация.

Такова доказване не е било проведено в хода на производството пред КЗД, а и пред съда. Някакви доводи са изложени едва в писмените бележки по същество на спора, дадени от пълномощника на единия от ответниците, без обаче в производството да са били ангажирани доказателства, подкрепящи твърдението, че неравното третиране на П. не е основано на защитени признаци.

Със събраните в административното производство писмени и гласни доказателства настоящият решаващ състав приема, че изразяваната от И. П. принципна позиция на несъгласие с начина по който е посочен за методически ръководител по предмета „Български танци“ А. П., с факта, че последният едновременно е и художествен ръководител на частен ансамбъл за народни танци и ръководи учебната дейност в интерес на частните си икономически интереси чрез включване на преподаватели и непълнолетни ученици в частните участия на ансамбъла, включително по кръчми и питейни заведения, обосновава по отношение на нея защитен признак „убеждения“, а не „лично положение“, както е възприел съставът на КЗД. Независимо от това обаче, правилен е изводът на административния орган, че доколкото липсват доказателства за обратното, именно защитените признаци „възраст“ и „убеждения“ у подателя на жалбата И. П.“ са станали причина за по-неблагоприятното й третиране спрямо другия служител - П. Д. и прекратяване на трудовото й правоотношение в нарушение на чл.21 ЗЗДискр.

При направения извод за нарушение на забраната за дискриминация законосъобразно Комисията е упражнила правомощието си по чл.47, т.3 ЗЗДискр. като е наложила имуществена санкция в минималния размер, установен в чл.80, ал.2 ЗЗДискр.

По изложените доводи съдът приема, че Решение №500/08.10.2019г. е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК във вр. с чл.78, ал.8 ГПК, на ответника и на заинтересованата страна се дължат разноски. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението 200 (двеста) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на НАЦИОНАЛНОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ТАНЦОВО ИЗКУСТВО,

представявано от директора, срещу РЕШЕНИЕ №500/08.10.2019г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, в частта по т.І и т.ІІ за установеното нарушение на чл.21 от Закона за защита от дискриминация и наложената имуществена санкция в размер на 250 (двеста и петдесет) лева.

ОСЪЖДА Националното училище за танцово изкуство, представлявано от директора, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Комисията за защита от дискриминация, представлявана от председателя, с адрес: 1125 С., [улица], сумата 200 (двеста) лева – разноси по адм. дело №13882/2019г.

ОСЪЖДА Националното училище за танцово изкуство, представлявано от директора, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на И. П. П., ЕГН [ЕГН], сумата 600 (шестотин) лева - разноси по адм. дело №13882/2019г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова